

ICH KINGBAEK HÖB UCH OÚCH GET TE VERTÈLLE

In Nattenhaove lik miene vörraadkelder.
Luuj hawt toch mien brónne helder.
Brèng mien kosbaar water nao Ilikhaove;
wilt geer mich dat vöör noe en vöör altied belaoove.

Laot mien oevers haol, sjteil of plat,
wie ich ze altied höb gehad.
Verreneweer ze neet mit gróat geweld.
en zèt mich in de sjeem, dat sjpaart uch geldj.

Hawt ouch de buim in iëre die mich begleije.
Es ich sommige zeen, krieg ich pien in mien lènje.
Kapot, geknak of aangevraete staon ze aan de kantj;
ech, gein seerraod vöör “uch” sjtökske landj.

Vöör vèsje, veugel, blome en insekte bèn ich
met mien buim en sjtruuk alles tegeliek.
Jesus luuj, wat zeen die riek!
Dus ich sjpeel ein gróate rol in hiël vööl laeve.
“Behawt” van mich, es deensbaar landsjapsmonument, mót zeen uch sjtraeve.

Jaomer genóch weurt mich de lètste jaore van alles aangedaon.
Ich verzeuk uch, laot mich miene gank toch gaon.
Höb respek vöör wat ich bèn.
Doot mit leefde dat aan mich, waat ich zellef neet kèn.
Laot mich in godsnaam mien laeve laeve;
dat mòt toch zeen uch sjtraeve.

Noe staot geer hie mit laeg hanj
en de mondj vol tanj.
Waal is e nuuj stök baek vöör mich gegrave, wie aafgespraoke waor.
Dank dao vöör, mer water drin kreeg geer neet klaor.
Geer mòt ’t sjaamróaod op uch wange kriege.
Vöör straof, tot water kump, hie blieve.
’t Is aan uch óm dao noe vöör te zörge;
hawt de iër aan uch zelf en begin daomit mörge!